

OP DOORTOCHT

Heil en zegen

Veel heil en zegen. Oude woorden misschien, maar nog vaak gezegd. Deze woorden drukken wel uit wat toegewenst wordt: dat je veel heil mag ondervinden en dat zegen mag rusten op jou en wat jou omgeeft. Elke nieuwe start en ook elk nieuw jaar mag vergezeld gaan van de wens dat het goed mag gaan. Daarom wens ik je dat aan het begin van 2018 ook toe: veel heil en zegen.

Het jaar 2017 is afgesloten. Misschien met dankbaarheid, misschien met opluchting, misschien met een mix van beide. De overgang tussen twee jaren is een moment om iets af te sluiten of juist iets op te starten. Wat we over de jaargrens meenemen is eigenlijk alleen datgene wat we graag vast willen houden of juist datgene waarvan we niet los kunnen komen. Vaak heeft datgene wat we vast willen houden een goede, een positieve betekenis voor ons: leuk werk, goede relaties, zinvolle hobby's. Waar we niet vanaf kunnen komen daarentegen is meestal negatief gekleurd: ziekte, beperkingen. Hoe dan ook, wij nemen ook uit het oude jaar de herdenking van de geboorte van Jezus mee het nieuwe

jaar in. Iets wat buiten ons staat, maar waar wij nadrukkelijk een nauwe band mee hebben. Een gebeurtenis vol belofte van hoop, van vrede. Een aanmoediging om te blijven geloven dat het toch steeds weer mogelijk kan zijn. Een belofte die wij met ons mee mogen nemen. Positief het nieuwe jaar in.

Hoe hoog leg je de lat in 2018? Gaat het leven gewoon door en zie je wel wat op jouw pad komt? Of zet je zelf de raderen in beweging? Ieder van ons zal daar op haar of zijn eigen

manier in staan. Wat daar wel bij meespeelt is of wij een doel voor ogen hebben. Is er een boodschap, een droom, die wij in ons leven werkelijkheid willen laten worden? Zien wij ons daartoe in staat?

Franciscus had heel duidelijk een doel voor ogen: Christus navolgen. De boodschap van de Allerhoogste moest verkondigd en getoond worden. En hij, Franciscus, ging ervoor, zoals we dat vandaag de dag zeggen. De verhalen tonen ons zijn sterke kant, zijn onverschrokkenheid: wat hij ook tegenkwam, hij hield vast aan zijn doel. Daarnaast kennen we hem ook als de nederige, de minderwaardige, die zich vooral op de stille plekken volledig toewijdde aan het gebed, zich overleverde aan zijn Schepper. Of dat de zwakke kant van Franciscus was, durf ik niet te beweren. Wel zijn andere kant. Maar juist daarin vond hij nieuwe moed. Om zijn twijfels en beperkingen bij God te brengen en te bidden dat diezelfde God hem de fouten zou vergeven en hem zou sterken in zijn zwakheden. Zo bidden hielp Franciscus. Hij kon er weer tegen.

Ook in dit nieuwe jaar mogen wij, net als Franciscus en Clara, steeds weer opnieuw beseffen dat wij onszelf mogen zijn. Dat je in het leven staat met je talenten, je capaciteiten, maar ongetwijfeld ook met je gebreken. Dat alles kleeft aan ons en maakt ons tot de persoon die we zijn. Acceptatie van jezelf is een eerste vereiste. Gebreken zijn om aan te werken en waar dat niet kan of lukt, een plekje te geven. Daar waar je tekortkomingen accepteert vermijd je dat jij jezelf inhoudt om voluit in het leven te staan. "Dat kan ik toch niet", is zo'n uitspraak die je ervan kan weerhouden om een uitdaging aan te gaan. En onze roeping vraagt om uitdagingen aan te gaan. De belofte van Kerstmis, de hoop op vrede voor jou en alle mensen, mag ons steeds helpen om daar mee aan de slag te blijven of te gaan. In het spoor van Franciscus en Clara. Een jaar vol uitdagingen ligt voor je. Dat je mag slagen.

Daarom nogmaals: veel heil en zegen, vrede en alle goeds voor 2018.

Theo Reuling ofs